

هو الله - ای بندگان و کنیزان عزیزان الهی عالم انسانی...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۰۵

هو الله

ای بندگان و کنیزان عزیزان الهی عالم انسانی از عجز و ناتوانی خاک سیاه، چون ابر رحمت خداوند آگاه
بیارد تراب اغبر لالهٔ احمر برویاند و خاک سیاه گلشن روشن ملاً اعلیٰ گردد. هر چند ما عاجز و نا توانیم
ولی الطاف جمال مبارک بی حد و بی پایان. در شکرانه چاره ای جز اعتراف به قصور نداریم و
علاجی غیر از صمت و سکوت ندانیم زیرا عاجزیم و قاصر کلیم و علیل. پس ستایش خداوند آفرینش را
که به موهبتش این موران ضعیف سلیمانی نمایند و این پشه های عجز و نیاز شهباز اوج راز گردند و سبب
ظهور الطاف حضرت بی نیاز شوند.

اما حدیث وارد که در ایام سابق دو حرف صادر ولی در ایام قائم جمیع حروف دیگر ظاهر گردد. مقصود
این است که آنچه از آثار و علوم و احکام و قانون و بدایع و صنایع و کمالات عالم انسانی در ایام سابق
ظاهر شده به منزلهٔ دو حرف بوده ولی در این ظهور بدیع و بروز کنز منبع کمالات و فضائل عالم انسانی و
علوم و فنون نامتناهی به درجه ای رسد که بمثابه جمیع حروف دیگر باشد یعنی این دور بدیع از دورهای سابق
اینقدر امتیاز و فرق دارد. چنان که ملاحظه مینمائید که هنوز قرن اول است در این مدت قلیله
چقدر اسرار کائنات از حیث غیب به عالم شهود آمده چه سرهای مکنون و رمز های مصون که در غیب

ORIGINAL

AUDIO

امکان بوده ظاهر شده و چه اکتشافها از اسرار و حقایق اشیاء تحقق یافته و چه صنایع و بدایع جلوه نموده
دیگر ملاحظه نما که من بعد چه خواهد شد.

باش تا صبح دولتش بدمد این همه از نتایج سحر است

و علیکم و علیکنّ البهآء الابهی .ع .ع

